

Kuba Jałoszyński

Zmiany formalno-prawne i organizacyjne w pododdziałach kontrterrorystycznych polskiej Policji w latach 2016–2024

Szczytno 2025

Recenzja

prof. dr hab. Janusz Gierszewski, Uniwersytet Pomorski w Słupsku

Redakcja Wydawcy

Beata Miszczuk

Adam Rogala

Projekt okładki

Agnieszka Kamińska

Zdjęcie na okładce: <<https://www.policja.pl/pol/galerie-zdjec/231694,Miedzynarodowe-cwiczenia-kontrterrorystyczne-na-Podlasiu.html>>, dostęp: 11 listopada 2023 r.

Copyright © by Akademia Policji w Szczytnie, 2025

Wszelkie prawa zastrzeżone

ISBN 978-83-7462-910-2

e-ISBN 978-83-7462-911-9

Skład, druk i oprawa:

Dział Wydawnictw i Poligrafii Akademii Policji w Szczytnie

12–100 Szczytno, ul. Marszałka Józefa Piłsudskiego 111

tel. (+48) 47 733 54 10, e-mail: wwip@apol.edu.pl

Spis treści

Wprowadzenie	7
1. Ustawa o działaniach antyterrorystycznych	10
1.1. Działania antyterrorystyczne.....	12
1.2. Działania kontrterrorystyczne	18
1.3. Stopnie alarmowe w związku z zagrożeniem terrorystycznym..	19
1.4. Dowodzenie działaniami antyterrorystycznymi	22
1.4.1. Kurs specjalistyczny dla dowódców podoperacji kontrterrorystycznych prowadzonych w ramach operacji policyjnych	27
1.5. Wsparcie działań antyterrorystycznych (kontrterrorystycznych) przez Siły Zbrojne RP.....	29
1.6. Specjalne użycie broni	31
2. Zmiany strukturalne w pododdziałach kontrterrorystycznych po 2017 roku.....	35
2.1. Organizacja pododdziałów antyterrorystycznych Policji na początku XXI wieku	35
2.2. Organizacja i struktura etatowa w pododdziałach antyterrorystycznych (kontrterrorystycznych) Policji w 2017 r.	37
2.2.1. Centralny Pododdział Kontrterrorystyczny Policji „BOA”	45
2.2.2. Samodzielny Pododdział Kontrterrorystyczny Policji w Warszawie.....	52
2.2.3. Samodzielny Pododdział Kontrterrorystyczny Policji w: Katowicach, Krakowie, Łodzi, Wrocławiu.....	54
2.2.4. Samodzielny Pododdział Kontrterrorystyczny Policji w: Białymstoku, Gdańsku, Poznaniu, Rzeszowie, Szczecinie ..	61
2.2.5. Samodzielny Pododdział Kontrterrorystyczny Policji w: Bydgoszczy, Gorzowie Wielkopolskim, Lublinie, Olsztynie i Radomiu	67
2.2.6. Samodzielny Pododdział Kontrterrorystyczny Policji w Kielcach i Opolu	74
3. Służba kontrterrorystyczna w Policji.....	77
3.1. Nowelizacja ustawy o Policji — służba kontrterrorystyczna	79
3.2. Pragmatyka kadrowa na stanowisku dowódcy pododdziału kontrterrorystycznego Policji.....	82

3.3. Pododdziały kontrterrorystyczne podczas realizacji działań antyterrorystycznych (kontrterrorystycznych)	85
4. Działania bojowe pododdziałów kontrterrorystycznych	87
4.1. Działania realizacyjne	91
4.2. Działania ratunkowe	96
4.3. Działania kontrterrorystyczne	97
4.4. Działania minersko-pirotechniczne	103
4.5. Centralny Odwód Kontrterrorystyczny Komendanta Głównego Policji	105
5. Nabór do służby w pododdziałach kontrterrorystycznych Policji ...	107
5.1. Zasady naboru funkcjonariuszy Policji do pododdziałów kontrterrorystycznych	107
5.2. Zasady naboru kandydatów do pododdziałów kontrterrorystycznych z „cywila”	118
5.2.1. Centralne szkolenie kandydatów do służby w pododdziałach kontrterrorystycznych	122
5.3. Dodatek „kontrterrorystyczny”	126
6. Misja humanitarna w Ukrainie — nowy obszar aktywności policjantów pododdziałów kontrterrorystycznych Policji	131
6.1. Inwazja Rosji na Ukrainę 24 lutego 2022 r.	131
6.2. Wsparcie służb ukraińskich przy neutralizacji pozostawionych przez wojska rosyjskie min i ładunków wybuchowych	133
Bibliografia	139

Silą naszej jednostki jest różnorodność osobowa, ale połączona więzią współpracy. Z jednej strony są to ludzie posiadający często unikalne, indywidualne umiejętności, a z drugiej — osoby, które najlepiej działają wspólnie. (...) Ważne jest podejmowanie — mimo stresu — szybkich, mądrych, skutecznych decyzji. Takich, które pozwolą na wykonanie zadania i zapewnią bezpieczeństwo zespołu.

Dowódca

**Centralnego Pododdziału Kontrterrorystycznego Policji „BOA”
nadinsp. Dariusz ZIĘBA**

Wprowadzenie

Świat dotknięty jest pandemią terroryzmu, która z różnym nasileniem i w różnych „mutacjach” go atakuje. Współczesne państwo powinno posiadać narzędzia, antidotum, do skutecznego przeciwstawienia się temu zjawisku. Zbrojny charakter aktywności terrorystycznej wymusił na władzach tworzenie pododdziałów, które w procesie szkolenia, a także przez właściwe wyposażenie, zdolne będą do adekwatnej odpowiedzi na te zagrożenie. Stąd też praktycznie w każdym zakątku świata funkcjonują jednostki kontrterrorystyczne — „oddział sił specjalnych w policji lub sił zbrojnych, posiadający strukturę organizacyjną, środki walki i wyposażenie specjalistyczne, zaplecze logistyczne oraz infrastrukturę szkoleniową, umożliwiającą przygotowanie i przeprowadzenie operacji ratunkowej odbicia przetrzymywanych zakładników, jak też reagowania wobec szczególnie niebezpiecznych form przestępczości”¹. Są one elementem struktury sił zbrojnych lub Policji, rzadziej struktur służb specjalnych. Ponieważ Rzeczpospolita Polska ma tożsamość kulturową zachodnioeuropejską, wyrażoną m.in. w członkostwie w Unii Europejskiej (dalej: UE), pododdziały kontrterrorystyczne stanowią integralną część struktury organizacyjnej Policji, tak jak ma to miejsce w krajach członkowskich UE.

Utworzenie tego typu jednostek, aby mogły one odgrywać swoją rolę w systemie bezpieczeństwa państwa, powinno się wiązać z:

- właściwą organizacją;
- strukturą etatową;
- wyposażeniem w środki walki, środki transportu oraz sprzęt specjalistyczny;
- obudową formalno-prawną regulującą zakres ich działania;
- strukturą dowodzenia;

¹ K. Jałoszyński, *Jednostka kontrterrorystyczna — element działań bojowych w systemie bezpieczeństwa antyterrorystycznego*, Szczytno 2011, s. 99.

- dedykowaną do zadań infrastrukturą szkoleniową;
- przypisanymi uprawnieniami.

O ile w większości państw europejskich warunki te zostały spełnione na etapie tworzenia sił kontrterrorystycznych, to w przypadku Polski był to bardzo długi i żmudny proces. Wynikał przede wszystkim z braku zrozumienia specyfiki tej służby, zachowawczej postawy wobec zgłaszanych potrzeb dokonania konieczności zmian, tak aby pododdziały kontrterrorystyczne funkcjonowały w standardach europejskich i światowych.

Zmiany jakie nastąpiły w strukturze organizacyjnej oraz obszarze formalno-prawnym, w odniesieniu do pododdziałów kontrterrorystycznych Policji w latach 2016–2024, można określić jako ewolucyjno-rewolucyjne. Należy przy tym mieć świadomość, że ich merytoryczny zakres nie powstał w określonej w tytule monografii cezurze czasowej. Były one zgłaszane wcześniej, lecz nie znalazły podatnego gruntu, aby zostać wprowadzone.

Niewątpliwie nie byłyby one też możliwe, gdyby nie przekształcenie w 2003 r. Samodzielnego Pododdziału Antyterrorystycznego Policji w Warszawie w Biuro Operacji Antyterrorystycznych Komendy Głównej Policji (dziś to Centralny Pododdział Kontrterrorystyczny „BOA”). Spozycjonowanie na poziome biura KGP pododdziału kontrterrorystycznego pozwoliło na bezpośredni kontakt z osobami decyzyjnymi w KGP i Ministerstwie Spraw Wewnętrznych. Wcześniej funkcjonujący system, oparty na komórce w ramach Biura Prewencji KGP, nadzorującej policyjne siły specjalne, takiej możliwości nie dawał. Hierarchiczność policyjnych struktur ograniczała kontakty dowódcy pododdziału z przełożonymi do poziomu komendanta wojewódzkiego (stołecznego). Nie widziano potrzeby wyodrębnienia pododdziału centralnego — wiodącego, lansowano zasadę „równości” pododdziałów, niezależnie do ich stanu etatowego. Utworzenie „BOA” KGP oddało inicjatywę nadzoru i kreowania zmianami w ręce policjantów mających doświadczenie i merytoryczną wiedzę o funkcjonowaniu tego typu sił specjalnych w Policji. Był to bezsprzecznie milowy krok na drodze ku przyszłym zmianom.

Wartością dodaną utworzenia w 2003 r. Centralnej Jednostki Kontrterrorystycznej Komendy Głównej Policji (wówczas „BOA” KGP) jest jej członkostwo w unijnej grupie ATLAS², co stanowi realizację zadania specjalnej

² Grupa robocza zrzeszająca centralne jednostki kontrterrorystyczne Policji państw Unii Europejskiej, powstała z inicjatywy belgijskiej jednostki policyjnej DSU. Formalna data powstania grupy to październik 2001 r. Do Grupy Atlas należy 35 specjalnych jed-

jednostki interwencyjnej, o której mowa w decyzji Rady 2008/617/WSiSW z 23 czerwca 2008 r. w sprawie usprawnienia współpracy pomiędzy specjalnymi jednostkami interwencyjnymi państw członkowskich Unii Europejskiej w sytuacjach kryzysowych³.

Sekwencja aktywności legislacyjnej i organizacyjnej, w zakresie organizacji i struktur organizacyjnych i sił kontrterrorystycznych, w latach 2016–2024, wpisuje się pozytywnie w merytoryczne i pragmatyczne zorganizowanie tego obszaru bezpieczeństwa państwa w naszym kraju. Daje silne fundamenty do stabilnego i niezagrażonego rozwoju formacji kontrterrorystycznych w Policji⁴. Kontestowanie wprowadzonych zmian musi się wiązać albo z niezrozumieniem ich merytorycznych efektów, albo ze złą wolą.

Nie należy zapominać, że w 2015 r. jednym z podjętych, na szczęście nieskutecznych, działań przez wówczas powołanego na stanowisko Komendanta Głównego Policji insp. Z. Maja dążeniu do rozwiązania Biura Operacji Antyterrorystycznych KGP i utworzenie z jego etatów bliżej nieokreślonej struktury organizacyjnej — substytutu policyjnych sił specjalnych w ramach Centralnego Biura Śledczego Policji, opartej na rozwiązaniach organizacyjnych niemających nic wspólnego ze standardami przypisanymi tego typu jednostkom. Można antycypować, że główną przesłanką takich działań było wykazanie przełożonym zmniejszenia stanu osobowego Komendy Głównej Policji. Nie była to sytuacja nowa. W przeszłości „granie etatami” Biura Operacji Antyterrorystycznych w ramach „kreatywnej księgowości” miało już miejsce. Ustawowe wyodrębnienie służby kontrterrorystycznej dało m.in. solidne zabezpieczenie przed tego typu pokusami w przyszłości⁵.

nostek policyjnych z 27 państw Unii Europejskiej oraz jednostki z Norwegii i Szwajcarii, które jednak nie mają prawa głosu, a także nie korzystają z unijnych środków finansowych. Polskim reprezentantem w Grupie ATLAS jest Centralny Pododdział Kontrterrorystyczny Policji „BOA”, <<https://www.special-ops.pl/artukul/a/93884,grupa-atlas>>, dostęp: 17 sierpnia 2023 r.

³ Decyzja Rady 2008/617/WSiSW z 23 czerwca 2008 r. w sprawie usprawnienia współpracy pomiędzy specjalnymi jednostkami interwencyjnymi państw członkowskich Unii Europejskiej w sytuacjach kryzysowych, Dz. Urz. UE L nr 210 z 6 sierpnia 2008 r., s. 73.

⁴ K. Jałoszyński, *Służba kontrterrorystyczna w Policji*, „Przegląd Policyjny” 2019, nr 1, s. 18.

⁵ Tamże.

1. Ustawa o działaniach antyterrorystycznych

Niewątpliwie zmiany, jakie dokonały się w latach 2016–2024, w organizacji pododdziałów kontrterrorystycznych polskiej Policji, stanowiły konsekwencję uchwalenia ustawy o działaniach antyterrorystycznych⁶.

Przyjęcie ustawy związane było z organizacją przez Polskę międzynarodowego przedsięwzięcia religijnego „Dni Młodzieży”⁷. Podstawowym celem regulacji było podniesienie efektywności polskiego systemu antyterrorystycznego, a tym samym zwiększenie bezpieczeństwa wszystkich obywateli Rzeczypospolitej Polskiej⁸.

Wejście do obiegu prawnego przywołanej ustawy wprowadziło racjonalizację podejścia do przeciwdziałania i zwalczania zagrożeń o charakterze terrorystycznym w naszym kraju. Znalazło to odzwierciedlenie w jej art. 1. „Ustawa określa zasady prowadzenia działań antyterrorystycznych oraz współpracy między organami właściwymi w zakresie prowadzenia tych działań”. Przełożyło się to na fundamentalne zamiany w podejściu do reagowania państwa na zjawisko terroryzmu, tak w wymiarze pro-, jak też reaktywnym. Znalazły się w niej zapisy, które postulowane były przez osoby zajmujące się tą problematyką zarówno ze świata nauki, jak i zajmujących się tym obszarem zawodowo.

W jasny sposób zostały określone kompetencje poszczególnych służb, formacji i podmiotów odpowiedzialnych za bezpieczeństwo w obszarze zapobiegania i zwalczania zagrożeń o charakterze terrorystycznym zarówno w odniesieniu do układu pozamilitarnego, jak i militarnego państwa. Do chwili uchwalenia ustawy o działaniach antyterrorystycznych, panowała w tym zakresie pełna dowolność. Można było odnieść wrażenie, że same sobie nadawały one kompetencje bez rozwiązań o charakterze systemowym. Ustawa unormowała te kwestie. Jej zapisy wprowadziły podział działań w obszarze antyterroryzmu na: działania antyterrorystyczne

⁶ Światowe Dni Młodzieży (ŚDM) — spotkania młodych katolików, odbywające się co dwa, trzy lub cztery lata zapoczątkowane z inicjatywy Jana Pawła II w 1986 r. Są to spotkania z papieżem, organizowane w formie religijnego festiwalu, skupiające młodzież z całego świata, która chce wspólnie spędzić czas i modlić się, <https://pl.wikipedia.org/wiki/%C5%9Awiatowe_Dni_M%C5%82odzie%C5%BCy>, dostęp: 14 lipca 2023 r.

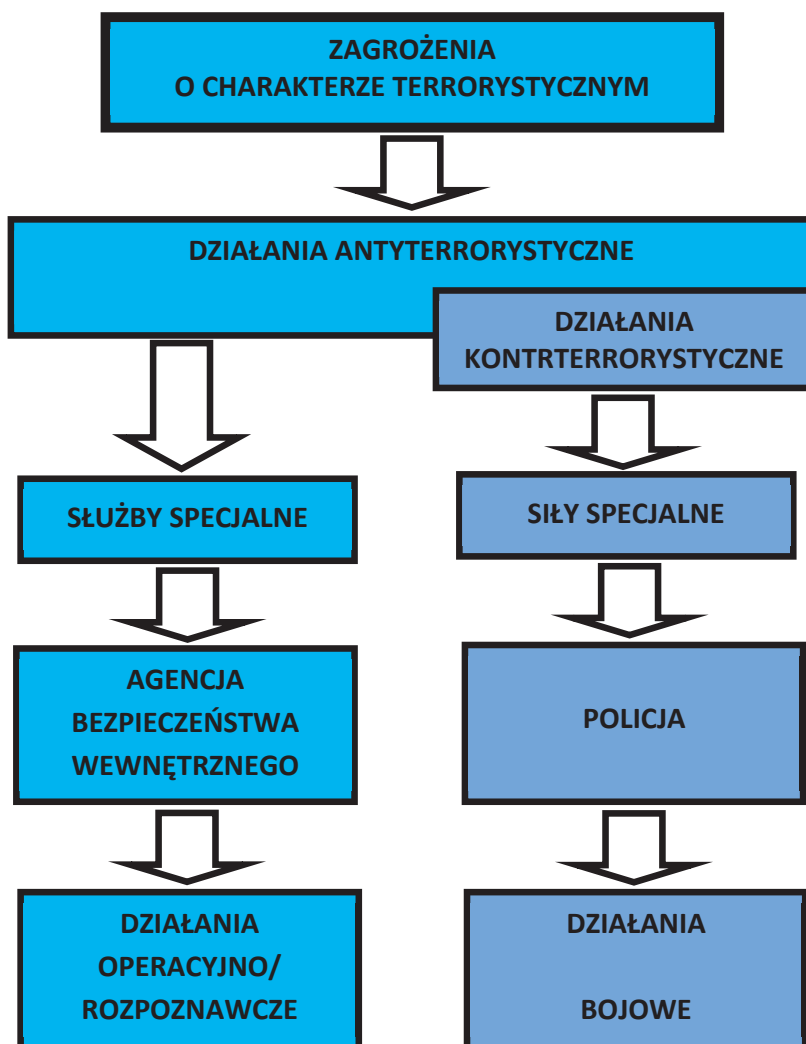
⁷ Ustawa z 10 czerwca 2016 r. o działaniach antyterrorystycznych, DzU z 2022 r., poz. 2632.

⁸ <<https://www.gov.pl/web/mswia/ustawa-o-dzialaniach-antyterrorystycznych>>, dostęp: 14 lipca 2023 r.

i kontrterrorystyczne, stanowiące element działań antyterrorystycznych oraz wskazała służbę i formację odpowiedzialne za przygotowanie i ich realizację.

Służbą wiodącą w sferze działań antyterrorystycznych została wskazana Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego, natomiast w sferze działań kontrterrorystycznych — Policja (ryc.1).

Ryc. 1. Podmioty wiodące odpowiedzialne za realizację i koordynację działań antyterrorystycznych i kontrterrorystycznych w Rzeczypospolitej Polskiej

Źródło: opracowanie własne

Ten podział kompetencyjny został określony w art. 3.1. przywołanej ustawy: „Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, zwany dalej »Szefem ABW«, odpowiada za zapobieganie zdarzeniom o charakterze terrorystycznym”. Odpowiedzialność za prowadzenie działań kontrterrorystycznych ustawa nakłada na ministra spraw wewnętrznych i administracji — art. 3.2. „Minister właściwy do spraw wewnętrznych odpowiada za przygotowanie do przejmowania kontroli nad zdarzeniami o charakterze terrorystycznym w drodze zaplanowanych przedsięwzięć, reagowanie w przypadku wystąpienia takich zdarzeń oraz odtwarzanie zasobów przeznaczonych do reagowania na te zdarzenia”⁹. Dyspozycja art. 27 ustawy o działaniach antyterrorystycznych, wprowadziła zmiany w art. 1 pkt 2, ppkt 3 „a”, ustawy o Policji, wprowadzając kolejne zadanie Policji: „prowadzenie działań kontrterrorystycznych w rozumieniu ustawy z 10 czerwca 2016 r. o działaniach antyterrorystycznych”¹⁰.

Niewątpliwie wprowadzenie, postulowanego od lat, podziału reakcji podmiotów państwa odpowiedzialnych za bezpieczeństwo terrorystyczne, na działania antyterrorystyczne i kontrterrorystyczne, ma pierwszorzędne znaczenie. Wprowadza porządek kompetencyjny w tym obszarze. Przejrzystość i odpowiedzialność w zakresie przygotowania się do zadań, jakie wiążą się z przypisaniem danego podmiotu do konkretnego charakteru aktywności — anty lub kontrterrorystycznego.

1.1. Działania antyterrorystyczne

Definicje działań antyterrorystycznych zapisano w art. 2. ustawy o działaniach antyterrorystycznych: „Ilekcóć w ustawie jest mowa o: 1) działaniach antyterrorystycznych — należy przez to rozumieć działania organów administracji publicznej polegające na zapobieganiu zdarzeniom o charakterze terrorystycznym, przygotowaniu do przejmowania nad nimi kontroli w drodze zaplanowanych przedsięwzięć, reagowaniu w przypadku wystąpienia takich zdarzeń oraz usuwaniu ich skutków, w tym odtwarzaniu zasobów przeznaczonych do reagowania na nie”¹¹.

⁹ Tamże.

¹⁰ Ustawa z 6 kwietnia 1990 r. o Policji, DzU z 1990 r., nr 30, poz. 179; z 2023 r., poz. 171; ustawa z 10 czerwca 2016 r. o działaniach antyterrorystycznych...

¹¹ Ustawa z 10 czerwca 2016 r. o działaniach antyterrorystycznych...

Działania antyterrorystyczne dotyczą zarówno zapobiegania zdarzeniom o charakterze terrorystycznym — czyli podejmowaniu działań i czynności zmierzających do wykrycia — jak i udaremnienia przygotowywanego zamachu terrorystycznego. W tym celu służby specjalne mogą wykorzystywać ustawowe uprawnienia do prowadzenia czynności operacyjno-rozpoznawczych, które polegają na:

- uzyskiwaniu, gromadzeniu, przetwarzaniu i sprawdzaniu w sposób jawny i niejawnym informacji o przestępstwach;
- uzyskiwaniu dokumentacji, próbek i materiałów porównawczych w celu ujawnienia lub zabezpieczenia dowodów przestępstwa¹².

Kontrola operacyjna jako niejawną formą czynności operacyjnych polega na kontrolowaniu treści korespondencji, kontrolowaniu zawartości przesyłek, a ponadto stosowaniu środków technicznych umożliwiających uzyskiwanie w sposób niejawnym informacji i dowodów oraz ich utrwalanie, w szczególności zaś treści rozmów. W pracy operacyjnej stosuje się następujące metody:

- współpracę z osobowymi źródłami informacji;
- przedsięwzięcia werbunkowe, kombinację operacyjną;
- operację specjalną;
- działania maskujące;
- kontrolę operacyjną;
- zakup kontrolowany;
- kontrolowane wręczenie lub przyjęcie korzyści majątkowej;
- przesyłkę niejawną¹³.

Poszczególne obszary aktywności w sferze działań antyterrorystycznych dotyczą rozpoznawania terroryzmu, w którym zawiera się:

- identyfikacja struktur terrorystycznych;
- identyfikacja kanałów komunikacyjnych/kanałów propagowania ideologii i rekrutacji członków do organizacji terrorystycznych;
- identyfikowanie miejsc i prowadzenia szkoleń;
- identyfikowanie źródeł pozyskiwania środków finansowych przez organizacje terrorystyczne;

¹² <<https://www.google.com/search?q=czynno%C5%9Bci+operacyjno-rozpoznawczych&oq=czynno%C5%9Bci+operacyjno-rozpoznawczych+&aqs=chrome..69i57j0i22i30l9.1285471j0j15&sourceid=chrome&ie=UTF-8>>, dostęp: 26 lipca 2023 r.

¹³ Tamże.

- identyfikowanie kanałów transferu środków finansowych przeznaczonych na działalność terrorystyczną;
- identyfikowanie osób podejrzewanych o przynależność do organizacji terrorystycznych lub działalność terrorystyczną;
- identyfikacja planowanych działań terrorystycznych;
- identyfikowanie źródeł pozyskiwania broni, materiałów wybuchowych, materiałów podwójnego zastosowania oraz innych środków służących prowadzeniu działalności terrorystycznej;
- identyfikowanie kanałów przerzutowych osób mających prowadzić działalność terrorystyczną;
- identyfikowanie infrastruktury organizacji terrorystycznych;
- identyfikacja poziomu zagrożenia terrorystycznego;
- identyfikowanie zjawiska terroryzmu¹⁴.

Przeciwdziałanie terroryzmowi w praktyce przekłada się na:

- monitorowanie działania struktur organizacji terrorystycznych, stosowanie sankcji karnych wobec jej członków;
- likwidowanie kanałów komunikacyjnych/kanałów propagowania ideologii i rekrutacji członków do organizacji terrorystycznych, blokowanie stron i portali internetowych, dostosowanie/wyspecjalizowanie określonych struktur organizacyjnych państwa adekwatnie do zagrożenia terrorystycznego, stosowanie środków/sankcji karnych wobec osób propagujących radykalną ideologię;
- monitorowanie osób biorących udział w szkoleniach, likwidowanie kanałów służących prowadzeniu instruktarzu, stosowanie sankcji karnych wobec osób prowadzących szkolenia oraz uczestników szkoleń;
- zapobieganie pozyskiwaniu środków finansowych przez organizacje terrorystyczne z legalnych i nielegalnych źródeł, prowadzenie monitoringu organizacji/przedsiębiorstw/osób, które mogą współdziałać z organizacjami terrorystycznymi w tym zakresie, stosowanie sankcji karnych wobec osób zaangażowanych w ten proceder;
- likwidacja kanałów transferu środków finansowych przeznaczonych na działalność terrorystyczną, stosowanie sankcji karnych wobec osób zaangażowanych w ten proceder;
- działania mające na celu uniemożliwienie przeprowadzenia zamachu;

¹⁴ P. Łabuz, T. Safjański, W. Zubrzycki, *Ustawa o działaniach antyterrorystycznych. Komentarz*, Warszawa 2019, s. XII.

- likwidacja kanałów pozyskiwania broni, materiałów wybuchowych, materiałów podwójnego zastosowania oraz innych środków służących prowadzeniu działalności terrorystycznej, stosowanie sankcji karnych wobec osób zaangażowanych w ten proceder;
 - likwidowanie/monitorowanie kanałów przerzutowych osób mających prowadzić działalność terrorystyczną, stosowanie sankcji karnych wobec osób zaangażowanych w ten proceder;
 - likwidowanie infrastruktury organizacji terrorystycznych;
 - wyznaczanie poziomów zagrożenia terrorystycznego;
 - edukacja antyterrorystyczna w zakresie istotnych zjawisk, kształtowanie świadomości społecznej w zakresie zagrożeń o charakterze terrorystycznym, modelu zachowań w sytuacji bezpośredniego zagrożenia, specyfiki działań służb, kształtowanie odpowiednich postaw społecznych¹⁵.
- Zwalczanie terroryzmu dotyczy:
- likwidowania nielegalnych struktur organizacji terrorystycznych;
 - fizyczne likwidowanie obozów szkoleniowych terrorystów;
 - zatrzymywanie/unieszkodliwianie osób w trakcie przygotowywania lub usiłowania dokonania zamachu terrorystycznego;
 - zatrzymywanie/unieszkodliwianie sprawców ataków terrorystycznych;
 - działań minersko-pirotechnicznych związanych z neutralizacją ładunków wybuchowych podłożonych przez terrorystów¹⁶.

Od skuteczności działania służb specjalnych w obszarach rozpoznawania i przeciwdziałania terroryzmowi zależy bezpieczeństwo terrorystyczne państwa. Liczba udaremnionych, w fazie przygotowania, zamachów terrorystycznych stanowi o poziomie odporności państwa na zagrożenia terrorystyczne.

W realizacji tych działań pierwszorzędną rolę odgrywa koordynacja i wymiana informacji. Z tego też względu istotne jest wskazanie na widzącą służbę w tym zakresie, która zbiera i dystrybuuje je do właściwych podmiotów, służb i formacji odpowiedzialnych za bezpieczeństwo państwa. Ustawa o działaniach antyterrorystycznych wskazała na Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego jako odpowiedzialny podmiot w tym zakresie¹⁷.

W strukturach Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego znajdują się dwie komórki organizacyjne. Pierwsza to Centrum Antyterrorystyczne ABW (dalej: CAT ABW), dedykowana jest koordynacji wymiany informacji,

¹⁵ Tamże, s. XII–XIII.

¹⁶ Tamż, s. XIII.

¹⁷ Ustawa z 10 czerwca 2016 r. o działaniach antyterrorystycznych..., art. 3.1.